

Da Nygaardsvold skulle kastes på sjøen HA 8/5-95

Da demobiliseringen skjedde 10. juni 1940 etter kampene om Narvik, entret regjeringen og mange norske offiserer den engelske krysseren Devonshire og dro i utlegd - til England.

De norske krigerne om bord på krigsskipet mente at statsministeren hadde skylda for det ynkelige nederlaget i krigen og la opp råd på hvilken måte de skulle «ta» ham.

Etter en del overveininger kom de til at de skulle hive gubben over bord hvis, og her er et viktig hvis, han viste seg på dekket under overfarten. Dette ble fortalt i fjernsynet til Erik Bye 2. juni 1991.

Utgangen på avstemningen, om Nygaardsvold skulle ofres eller ikke, er forblitt en hemmelighet til denne dag mellom disse tapre menn. Men nei, det ble ikke noe av overbordkastinga. For statsministeren krevte seg ikke opp på dekket under hele sjøferden, ble det fortalt. Han holdt seg i kahytten. For sikkerhets skyld, forstår vi. (Ved dette høve lo Erik Bye dumt).

Jo, Nygaardsvold og Koth hadde

skylda. Bare de. (I 1814 var det Christian Frederik og Haxthausen). Etter bare tjue dagers tafatt krigføring her i sør visste ikke disse morskingene at deres officersbrødre hadde rent over til Sverige eller overgitt seg uten strid, overgitt seg og overgitt seg, trass i at de hadde mer enn nok med våpen mot bare ti tusen tyskere.

Nei, de visste ikke det. Og det er jo da en blir fristet til å spørre om det virkelig sto bra til oppi alle disse militære hodene.

En gammel mann skulle «gå planken», skulle hives på sjøen av noen råbarskinger, svært så *norske* råbarskinger. Men de holdt avstemning først, var gentlemenn og demokrater.

Hvis...?

Tafatte folk?

Hva hadde finner og amerikane-re gjort i et liknende tilfelle?

Nei, jeg bare spør.

Per Torhaug